

Sygn. akt IV KK 35/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 maja 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Szewczyk (przewodniczący)

SSN Józef Dołty

SSN Piotr Hofmański (sprawozdawca)

Protokolant Jolanta Grabowska

przy udziale prokuratora Prokuratury Generalnej Zbigniewa Siejbika
w sprawie **G. T.**

skazanego z art. 258 § 1 i in. kk

i **P. N.**

skazanego z art. 56 ust. 3 i in. ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 15 maja 2013 r.,

kasacji, wniesionych przez obrońców skazanych

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 6 września 2012 r.,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w P.

z dnia 4 kwietnia 2012 r.,

1. uchyla wyrok w zaskarżonej części i sprawę przekazuje Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania.

2. zarządza zwrot uiszczonych przez skazanych opłat od kasacji.

UZASADNIENIE

Wyrok Sądu Apelacyjnego z 6 września 2012 r., którym utrzymano w mocy wyrok Sądu Okręgowego z 4 kwietnia 2012 r., został zaskarżony kasacją przez obrońców skazanych G. T. i P. N. W kasacji obrońcy G. T. zarzucono:

I. rażące i mające istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenie prawa materialnego, tj. art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, poprzez błędne uznanie, że zachowanie przypisane skazanemu w pkt 21 wyroku Sądu Okręgowego (w części dotyczącej przyjęcia od P. N. plecaka z zawartością 400 g marihuany i 500 g amfetaminy), zrealizowało znamiona przestępstwa opisanego we wskazanym przepisie,

II. rażące i mające istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenie prawa procesowego, tj. art. 440 k.p.k. w zw. z 413 § 2 pkt 1 i art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k., poprzez zaniechanie zmiany albo uchylenia wyroku Sądu Okręgowego w zakresie pkt 4 i 5 wyroku, pomimo rażącej sprzeczności między treścią tego wyroku, a jego uzasadnieniem (polegającej na tym, że w pkt 4 tego wyroku przypisano G. T. nabywanie, przechowanie, ukrywanie i przewożenie oraz zbywanie pochodzących z przemytu celnego wyrobów akcyzowych bez polskich znaków skarbowych akcyzy w ilości 100.000 paczek, podczas gdy opisane w uzasadnieniu wyroku zachowania G. T. pozwalają przyjąć najwyżej ilość 52.750 paczek),

III. rażące i mające istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenie prawa procesowego, tj. art. 433 § 2 i art. 457 § 3 k.p.k., poprzez nierzetelne ustosunkowanie się do podniesionych w apelacji zarzutów oraz niewykazaniu konkretnymi argumentami, dlaczego zarzuty te uznane zostały za nietrafne.

Obrońca G. T. wniósł w kasacji o uniewinnienie skazanego od zarzutu czynu z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii przypisanego w pkt 21 wyroku Sądu Okręgowego, a w pozostałym zakresie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania w postępowaniu apelacyjnym.

W kasacji obrońcy P. N. zarzucono rażąco obrazę prawa procesowego mogącą mieć istotny wpływ na treść wyroku, tj. art. 433 § 2 i art. 457 § 3 k.p.k., polegającą na braku wszechstronnego rozważenia wniosków i zarzutów apelacji, mianowicie zarzutów zawartych w pkt II.1.a, II.1.c, II.2.a i II.3 apelacji. Z tego powodu obrońca domagał się uchylenia zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

W pisemnej odpowiedzi na kasację, Prokurator Apelacyjny wniósł o oddalenie obu kasacji, jako oczywiście bezzasadnych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacje obrońców skazanych są zasadne.

W pierwszym rzędzie należy odnieść się do kluczowego, a podniesionego w kasacjach obu obrońców (pkt III kasacji obrońcy G. T. oraz pkt I kasacji obrońcy P. N.) zarzutu naruszenia przez Sąd odwoławczy art. 433 § 2 w związku z art. 457 § 3 k.p.k. Skonfrontowanie wniesionych w sprawie apelacji obrońców G. T. i P. N. z treścią odpowiednich części uzasadnienia zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego prowadzi nieodparcie do wniosku, że uzasadnienie to nie odpowiada wymogom określonym przez przepisy prawa procesowego wskazane w kasacji jako naruszone.

Do szeregu kwestii akcentowanych w apelacjach obu obrońców, a dotyczących zarzutów błędnych ustaleń faktycznych, Sąd Apelacyjny odniósł się w uzasadnieniu wyroku bądź zbyt lapidarnie, bądź ogólnikowo, ograniczając się do standardowych stwierdzeń, że ustalenia faktyczne, na których oparto zaskarżony wyrok Sądu pierwszej instancji są poprawne, a ocena dowodów prawidłowa (zarzuty oznaczone jako III, IV i V w apelacji obrońcy G. T. oraz jako II.1.c i II.2.a w apelacji obrońcy P. N.).

Podobnie rzecz ma się w przypadku zawartego w apelacji obrońcy P. N. zarzutu dotyczącego nieuwzględnienia przy wymiarze kar jednostkowych okoliczności łagodzących i w efekcie rażącej surowości niektórych spośród tych kar – sąd odwoławczy uznał ten zarzut za bezzasadny, poprzestając na ogólnikowym stwierdzeniu, że wymiar kar jednostkowych odpowiada dyrektywom wymiaru kary. Brak jednak w tych wywodach jakiegokolwiek

argumentacji, która miałaby przekonywać do takich wniosków, a tym samym stanowić należyte merytoryczne odparcie podniesionego zarzutu rażącej surowości kary.

O jakości sprawowanej w tej sprawie przez Sąd Apelacyjny kontroli odwoławczej najdobitniej świadczy sposób rozpoznania zarzutu oznaczonego jako I w apelacji obrońcy G. T. W zarzucie tym w sposób jasny i jednoznaczny podniesiono naruszenie prawa materialnego, tj. art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, a w jego uzasadnieniu na s. 3 apelacji obrońca wyraźnie stwierdza, że nie kwestionuje poprawności przypisania G. T. zachowań, o których mowa w pkt 21 wyroku, stwierdza natomiast, że zachowania te błędnie zakwalifikowano jako czyn zabroniony z wymienionego wyżej przepisu. Tymczasem z mglistych rozważań Sądu odwoławczego dotyczących tego zarzutu (s. 30 uzasadnienia wyroku Sądu odwoławczego), można wywnioskować, że potrątowano ten zarzut jako zarzut błędu co do ustaleń faktycznych; w efekcie wspomniany zarzut apelacji obrońcy G. T. nie został w swej istocie w ogóle rozpoznany.

Także inne podniesione w zwykłym środku odwoławczym zarzuty nie zostały rozpoznane wnikliwie, w sposób korespondujący z wagą przedmiotowej sprawy. Wprawdzie uzasadnienie orzeczenia jest jedynie dokumentem sprawozdawczym, jednak pozostaje jedynym pryzmatem oceny wnikliwości, z jaką Sąd odwoławczy rozpoznał apelację. W przedmiotowej sprawie ocena ta wskazuje na pobieżność rozpoznania zarzutów apelacyjnych, która czyni niemożliwym przeprowadzenie pełnej kasacyjnej kontroli zaskarżonego orzeczenia. Ta okoliczność przesądza o konieczności uchylecia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu.

Rozpoznanie wyżej wymienionych zarzutów obu kasacji okazało się wystarczające dla wydania rozstrzygnięcia w przedmiotowej sprawie. W takim stanie rzeczy rozstrzygnięcie o zarzutach zawartych w pkt I i II kasacji obrońcy G. T., tj. zarzut naruszenia prawa materialnego, a to art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, oraz zarzut naruszenia prawa procesowego, a to art. 440 k.p.k., Sąd Najwyższy uznał, na podstawie art. 436 w zw. z art. 518

k.p.k., za przedwczesne. Zarzuty te pokrywają się treściowo z zarzutami podniesionymi w apelacji obrońcy G. T., a których nienależyte rozpoznanie – jak wyżej wskazano – stało się podstawą uchylenia zaskarżonego wyroku. Kwestie te podda więc analizie Sąd odwoławczy przy ponownym rozpoznaniu. Ze względu na nierozpoznanie zarzutu w pkt I kasacji obrońcy G. T. niemożliwe stało się też uwzględnienie zawartego w niej wniosku o uniewinnienie tego skazanego w zakresie czynu przypisanego w pkt 21 wyroku Sądu Okręgowego. Sąd Najwyższy nie dopatrył się też podstaw do zastosowania w sprawie wyjątkowej instytucji procesowej przewidzianej w art. 435 k.p.k.; w konsekwencji, zgodnie z regułą art. 536 k.p.k., zakresem niniejszego rozstrzygnięcia nie są objęte rozstrzygnięcia dotyczące tych osób współskazanych zaskarżonym wyrokiem, które nie wniosły kasacji.

Orzekając ponownie w przedmiocie apelacji wniesionych przez obrońców G. T. i P. N., Sąd Apelacyjny podda analizie wszystkie podniesione w tych apelacjach zarzuty – także te, które wobec ich nienależytego rozpoznania w pierwszym postępowaniu odwoławczym, zostały podniesione w kasacji i pominięte w niniejszym rozstrzygnięciu na podstawie art. 436 w zw. z art. 518 k.p.k. Co najważniejsze, analiza ta będzie wnikliwa, poparta argumentami rzeczowymi i odnoszącymi się do konkretnych okoliczności występujących w realiach rozstrzyganej sprawy, co znajdzie swój pełny wyraz w treści uzasadnienia wyroku tego Sądu.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak w wyroku.